

דבר המערכת

באוהל רבינו בדינוב

לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים, שבהן בנות ישראל יוצאות למחול. בוודאי יש בדברי חז"ל אלו סודות עמוקים, גם בפשטות פירוש חז"ל, שהרבה זיווגים נעשו ביום הזה, ע"י שכולם נתלבשו בשווה, וענין שלא לבייש את מי שאין לו וכו', אבל אם נעיין בענין היום הגדול הזה יום ט"ו אב, בפרט בספרי רבינו, נבין שעומד לפנינו יום נעלה, המתקשר ליום הכיפורים, לבל נחמץ את הימים האלו לריק. ונקדים את דברי רבינו וזלה"ק: טרם בואי לומר מענין ט"ו באב לא אחיז אמרי קדוש קדוש ישראל אדו"מ הרב הקדוש מו"ה אברהם יהושע העשיל מ"כ במעזיבו צוקל, אמר ברמו דברי רז"ל הנ"ל לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב, דהנה אמרו רז"ל על עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים וכו' [תענית לא.], ענין המחול הוא, ההולך במחול הולך סביב סביב בהיקף ואין שם מעלה ומטה ראש וסוף, כל אן יהיה לצדיקים לעתיד קנאה ושנאה לומר זה גבוה למעלה מזה, (וכענין המולות שכל אחד עולה למעלה דרך אחוריו ופניו נגד אחור חבירו שלמטה ממנו ונדמה לכל אחד שהוא עולה ראשונה, וזהו ה"ל), והוא הוא יום טוב לישראל כשאין ביניהם קנאה ושנאה וחרות, וזהו הרמז לא היו ימים טובים לישראל כט"ו בא"ב, רמז כי אות ה"ט"ו באל"ף ב"ת הוא אות ס' שהוא עגול סביב ואין בו ראש וסוף, והוא בחינת המחול, והוא היום טוב הגדול לישראל, הנה כך שמעתי סתם ורשמתי למזכרת:

ונתבונן בדברי רבינו במשמעות היום לכל אחד ואחד מאתנו העומד להכתוב לימים הנעלים ימי הדין וזלה"ק:

ומביא רבינו הק' בספרו בני יששכר חודש תמוז אב מאמר ד, וזלה"ק: ומעתה בין תבין את אשר לפניך אם בעל נפש אתה, יום ט"ו באב הוא התחלת הארה מן ימי המשפט אשר הווים בכל שנה בעת בריאת העולם היינו מראש השנה עד יום הכפורים, והנה יום ט"ו באב הוא התחלת המחשבה מן ישראל שעלו במחשבה להתחנן במלך הכבוד, שהוא יום הנועד ארבעים ימים קודם יצירת הוולד כמו"ש לעיל [אות ב'] שמכריזין בת פלוני לפלוני, והנה יום ההוא הוא התחלה אשר הש"י רוצה וחסף להצדיק עם זו יצרת לי [ישעיה מג א], ואפילו אין בידם זכות ח"ו ואי אפשר להיות ויתור כי נקרא מלך המשפט, הנה עשה יעשה המשפט עפ"י התורה יעמוד עמהם לבעל דין, וכביכול יחוייב עפ"י התורה להסיר מהם הלבושי תולעת שני (שהם אדומים נעשו מן העונות) וילביש אותם במלבושים לבנים כביכול כמלבושיו אשר הם כתלג חיור, הנה תיכף בהתחלה ביום זה ט"ו באב בנות ישראל יוצאות למחול (והוא כפשוטו, וג"כ הוא לשון מחילה) בכלי לבן שאולים, והטעם שלא לבייש את מי שאין לו, הנה הטעם הוא הוא על כלי לבן ועל שאולים, להורות על כנסת ישראל בימי המשפט אפילו אין בידיהם זכות ואין להם בגדי לבן הנעשים מהמצות, יוצאים בדימוס בכלי לבן שאולים שהש"י מלבישם בבגדי לבן משלו להלבישם כמותו במשפט הקדוש כדת של תורה: עכלה"ק.

נתבונן קצת בדברי קדושים אלו, כאשר עם ישראל בנים אתם לה' אלוקים, ומיהים הזה יום ט"ו באב עלתה במחשבה אצלו יתברך לברוא את העולם, אשר בו חיים יצורי אנוש ובתוכם בניו יתברך, ולרמוז בזה הענין בכל דור ודור בכל שנה ושנה שמים בו עלתה בו מחשבה לברוא את העולם, אז כלל בניו בני ישראל הק' מתחילים להתבונן על מעשיהם בשנה שעברה, ולהתכונן בהנהגת דרבה ליום הדין ראש השנה, ולרמוז בבגדים הלבנים שבנות ישראל יוצאות בכלי לבן שאולים, בכדי לא לבייש את מי שאין לו, בנות ישראל המרמוז לכלל ישראל, והקב"ה מלביש את כל בני

המשך בעמ' הבא

אגרא דכלה

ואתחנן אל י"י בעת ההוא לאמר. להבין מהו בעת ההוא דייקא ומהו הלאמר, כבר כתבנו כמה פעמים לאמר הוא מלשון צמצום מלשון אימרא ושפה המצמצם את הבגד, והנה זה ידוע הצדיקים הגדולים קודם פטירתם יתגדלו במעלת ההשגה מה שלא זכו כל ימי חייהם, וזה הוא מיתת נשיקה שברגע האחרונה ישיגו בנועם י"י ביותר ותצא הנפש מנרתיקה מגודל תשוקתה, וזה הוא הענין בכל צדיק לפי מדריגתו, והנה משה אדונינו הגם שהשיג כל ימיו מה שאי אפשר לשרפי מעלה להשיג, עכ"ז כל עוד שנתקרבו ימיו להיגזר באור החיים נתרבה השגתו ביתר שאת והבין מזה שיבא להשגה גדולה כל כך שלא תוכל הנפש לסבול, וז"ש ואתחנן אל י"י בעת ההוא, שהתבוננתי בגודל ההשגה, אזי התחננתי לאמר, שיצמצם הש"י את ההשגה הגדולה בכדי שאוכל עוד להישאר בחיים לעבוד את הש"י בארץ ישראל, וז"ש אתה החלות להראות וכו', ההשגה הגדולה, מזה אני שופט שאי אפשר לסבול וכבר הגיע עת דודים על כן אני מבקש אעברה נא וכו', דהיינו מה שאני מבקש על הצמצום אין זה כמעט וכמקצר בהשגתך, כי זה גם כן אני עושה בעבור תשוקתך כי גם למחר אני רוצה לעבדך כל הימים, והבן. או יאמר מעין הנ"ל, אעברה נא ואראה את הארץ וכו', ואז אוכל לסבול ההשגה הגדולה הזאת שאני משיג כעת, מה שאין כן בהיותי בחוץ לארץ כי אין חכמה כחכמת ארץ ישראל [ב"ר פט"ז ד'], והבן:

ובספ"ה בני יששכר מאמרי חודש כסלו - טבת מאמר ב - אור תורה וזלה"ק: והנראה לפרש עפ"י מה שאמר בגמרא [במות צו ב] שהקפיד ר' יוחנן על תלמידו ר' אלעזר שלא אמר שמועה מפיו, והקשה שם מאי [טעמא קפיד] כולי האי, ותירצו דעל דבר זה ביקש דוד גם כן אגורה באהל עולמים [תהלים סא ה] בשתי עולמות, דכשיאמרו שמועה מפיו שפתותיו דובבות בקרב כדכתיב [ש"ה יז] דובב שפתי ישנים, עיין שם בגמ', והנה מראוי לדעת מהו הנאה להנפטר אשר שפתותיו דובבות (הגם שאמרו שם בגמ' ככומר של ענבים, אינו מובן, עיין שם ברש"י ובתוספות).

והנראה דהנה כתיב היום לעשותם [דברים יא], ודרשו בו היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם [ע"ז א], ממילא כל מה שהאדם מרבה ללמוד תורה בעולם הזה אזי יתרבה שכרו לעולם הבא בגן עדן, ובצאתו מן העולם היה הנה יתדן למיתן שכר כפי רבות תורתו, אבל אין לו עוד קווי ישתרבה שכרו יותר (הגם שבעולם הבא בגן עדן גם כן הנשמות לומדים תורה ומחדשים רזין דאורייתא, אין בזה תוספת שכרו, דהתורה שלומדים בגן עדן בלא גוף של עולם העשיה הנה אדרבא זה הוא שכר

הרוחני של הנשמות [עי' תיקו"ז ק"א ע"ב], וזכים לחזות בנועם י"י זיו השכינה בהשגת רזין דאורייתא, ואין על ידי לימוד זה תוספת שכר בכל פעם, רק מה שלומד האדם בהיותו בגוף יתוסף שכרו בכל פעם), ועל כן כל ימי חיי האדם בעולם הזה נקרא מהלך, מה שאין כן בצאתו מן העולם הזה נשאר עומד, שאין לו עוד קווי שיתעלה במדרגה בכל פעם ויתוסף שכרו, רק כפי הנפסק עליו בעת צאתו בזה המעמד נשאר עומד.

והנה בגמרא [שבת נח ב] אמרו על הווג והעינבל (הוא פעמון שמקשקש ומשמיע קול) שהוא טמא היינו מקבל טומאה, ואפקא לן מה כל דבר אשר יבא באש [במדבר לא כג] אפילו דיבור יבא באש, רצ"ל אפילו כלי שאינו ראוי להשתמש רק לדיבור היינו משמיע קול, מיקרי כלי, ואמרו כשניטל הפנימי המקשקש החיצון טמא עדיין דעדיין כלי הוא, ואמרו בגמרא למאי חזי, ואמרו שם [נט א] (הוא ג"כ אליבא דר' יוחנן) לפי המסקנא שכן ראוי להקישו על גבי כלי חרס עיין שם ברש"י, ומיקרי עושה מעין מלאכתו הראשונה, הגם שעושה מלאכתו על ידי דבר אחר מיקרי עושה מעין מלאכתו ושם כלי עליו, נמצא בנידון דידן, הגוף כל מה שמדבר בתורה בעולם הזה ע"י הנשמה הפנימית אשר בתוכו מוסיף אומץ כפי פעם, אבל כשניטל הפנימית שוב אינו ראוי לדיבור, והנה כשתלמידיו אומרים שמועות מפיו הנה שפתותיו דובבות ומיקרי עושה מעין מלאכתו הראשונה על ידי דבר אחר וכלי מיקרי, נמצא מיקרי בכל פעם שהגוף לומד ממש דיבור בעולם הזה וניתוסף לו בכל פעם שכרו בעולם הבא ויתעלה בכל פעם רוחו ונשמתו בגן עדן, וזה הוא שנתחבט עליו דוד המלך ע"ה, אגורה באהל עולמים, שאמרו שמועות מפיו, (ולזה הקפיד מאד ר' יוחנן על שלא אמרו שמועות מפיו), וזה שהבטיח ליהושע בן יהוידק ונתתי לך מהלכים (בעולם הבא היינו תלמידך בעולם הזה שעדיין הם מהלכים נתתי אותם לך היינו גם אתה מהלך על ידם כשתיהו) בין העומדים האלה (אעפ"כ כשיאמרו תלמידך מהלכים שמועות מפיו תהיה גם אתה מהלך נטונו ממדריגה למדריגה) הבן הדבר, עיין במאמר ג' מאמר נר מצוה סימן י"ג דזהו שאמרו במצות נר תנכה הרמזו למעלת התורה כבתה אין זקוק לה [שבת כא ב], ומעתה תבין מה שייכות יש לזה הענין להפטריו בחנוכה, בין והתבונן.

ובני יששכר מאמרי חודש אדר מאמר ג - מלחמה לה', דרוש ו' (ד' בפסיקתא פרשה י"ב, אמר שלמה זכר צדיק לברכה [ש"ל י ז], אמר ריש לקיש כשהקב"ה מזכיר לצדיק הוא מזכירו לטובה וכו' כשכא להוכיח הרשע הוא מזכירו לרעה, ומי היה זה, זה היה עמלק, שבשעה שבא לעשות מלחמה עם ישראל מה אמר הקדוש ברוך הוא למשה כתוב זאת זכרון בספר, אמר לו משה, רבון העולמים, הצדיקים כתב בהם זכרון, אמר לו הקדוש ברוך הוא, חייך וזכרונם של צדיקים כדי ליתן להן מתן שכר לעתיד לבא, וזכרונם של רשעים כדי ליפטר מהן ולמחות את שמן, ממה שקראו בעיני זכור את אשר עשה לך עמלק תמחה את זכר עמלק, עכ"ל, והנה בכדי להטעים דברי הפסיקתא אבאר לך כמה דקדוקים אשר יפול לב המעיין עליו, א' מה הוקשה לו בפרשה זו זכור את וכו' אשר הכריזו לדרוש כזאת, ב' ואמרו כשהקב"ה מזכיר את הצדיק הוא מזכירו לטובה כשכא להוכיח את הרשע וכו', הנה לא ידענו שום חידוש בזה, דודאי כשמזכיר את הצדיק הנה מזכיר זכויותיו וצדקותיו וכן בהיפך ברשע, וכי סלקא דעתך שיהיה בהיפך, ג' הנה דרש שאמר משה רבון העולמים הצדיקים כתב בהו זכרון, מאי הוקשה לו הרי מובן הדבר, כמו בצדיקים והזכרון הוא לטובה כן הוא בהיפך ברשעים, ד' מה שסיים ההוכחה ממה שקראו בעיני זכור וכו', למה הוצרך להוכחה ומה הוא ההוכחה.

ישראל לקראת יום הדין בבגדי לבן שמוחל להם על כל עוונותיהן גם למי שאינו ראוי לכך, ונעשים בבחינת לבן, וזה מרמז היום הזה ט"ו באב, וכך מכאן ואילך לנצל את

בגדי הלבן חוטי חסד ורחמים שהקב"ה מלביש את בניו, עד ימי הדין ר"ה ויוה"כ. ובוודאי החכם עיניו בראשו לשמור על בגדי המלך הלבנים אשר מושיט לנו הקב"ה,

ובוודאי לא ללכלכל בימים האלו, ולהתלבן בפנימיות האדם בקבלות טובות ומעשים טובים, וזה בוודאי יאה לנו למליצים בעדנו בימי הדין, ונוכה בעז"ה לשנת גאולה

וישועה לחסדים וכו"ס.

ברכת שבת טובה,
פנחס גינזמן בן אנה אהרן

המשך 'אגרא דכלה'

והנה אפתח ופתחא לנפשאי עפ"י מה שפירשתי בפסוק ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה [זכריה ג ז], והנה אמרו ז"ל שהובטח הישוע בן יהוצקד שיהיה בין המלאכים שנקראין עומדים להיותן תמיד במדרגה אחת, מה שאין כן הצדיק על ידי תורה ומצוות שמסגל בכל פעם מוסף אומץ לילך ממדרגה למדרגה, אבל עדיין לא נוכל להבין מה הלשון מהלכים, הוה ליה למימר ותהיה מהלך בין העומדים (עיי' מה שכתבתי לעיל במאמרי תנוכה וכו' וכן לקצר באת', והוא עפ"י מה שמבואר בש"ס ר' יוחנן הקפיד על שלא אמרו שמועה (והלכה) משמו [במות צו ב], והקשו שם, ור' יוחנן מאי כולי האי (שהקפיד, הלא בודאי קדושי עליון כאלה אינו רוצין להתכבד בתורתו), ואמרו שם שעל דבר זה נרחבת גם כן דוד וביקש אגורה באהלך עולמים [תהלים סא ה], בשתי עולמות עולם הזה ועולם הבא, היינו שיאמרו שמועות מפיו ועל ידי זה היו שפתותיו דובבות בקבר שנאמר דובב שפתי ישנים [שה"ש ז ט], והקשו שם מהו ההנאה להנפטר, ואמרו שם ככומר פי מה שנאמר היום לעשותם [דברים ז יא] ודרשו ז"ל היום לעשותם ומחר לקבל שכרן [גירובין בב א], כי אין מעשה וחשבון ודעת וכו' [קהלת ט ז], רק כל מה שהאדם מסגל תורה ומצוות בעולם הזה ככה יהיה שכרו לפי תורתו ומצותיו, אבל לא יתוסף לו שכרו אחר פטירתו בכל יום, ונשאר עומד באותה המדרגה שהיה בעת פטירתו, והיה זה שכרו כפי שסיגל

התורה אבל אין לו קיווי לתוספת בכל יום, הגם שבגן עדן גם כן הצדיקים לומדין תורה ומחשדין רזין דאורייתא, מזה לא יחוייב להן שכר, כי אדרבא זה הוא מתן שכרן הרוחני מה שזוכין להשיג ולהנות מזיו השכינה מתוך התורה, וזה הוא מזון הנשמות בגן עדן [תק"ז ק"א ע"ב], אבל אין קיווי לתוספת שכר על ידי עסק התורה הלזו, כי היום לעשותם כתיב, היינו רק מה שהאדם עושה בעולם הזה רק בגוף המעשי, מה שאין כן מה שעוסק בגן עדן בנשמה בלא גוף המעשי.

והנה אמרו בגמ' [שבת נח ב] הווג והענבל טמאין (היינו שמקבלין טומאה מפני שנקרא כלי אעפ"י שאינו כלי לקבל), מפקו לה מקרא כל דבר אשר יבא באש וכו' [במדבר לא כג] אפילו דיבור יבא, היינו שאינו רק להטיע קול כעין דיבור, ואמרו אפילו ניטל העינבל היינו הפנמי המקשקש טמא, ופריך למאי חזי, כיון שאינו משמיע קול, ומתריך שכן ראוי להקישו על גבי כלי חרס (ופירש"י והוה כעושה מעין מלאכתו הראשונה, ר"ל שאי אפשר לו לעשות מלאכתו בעצמו רק על ידי דבר אחר אעפ"י מיקרי עושה מלאכתו היינו מלאכת הקול והדיבור), ועיי"ש אשר לפי המסקנא הוא סברת ר' יוחנן, והנה עפ"י ההלכה הזאת תבתנו היטב, כיון שהכלי המוכן למלאכת הקול והדיבור הגם שנתקלקל ובטל ממנו בעצמותו המלאכה הזאת, כיון שראוי לעשות מעין מלאכתו על ידי דבר

אחר עדיין נקרא כלי, והכי נמי בנידון דידן, הנה הצדיק כשנפטר מן העולם הנה אין לו רק התורה שלמד בעולם הזה בגוף המעשי, וככה ישולם שכרו, אבל אין לו קיווי שיתוסף לו עוד שכרו בכל פעם, ונקרא עומד, אבל אם הניח תלמידיו לברכה ואומרין בכל פעם שמועות מפיו בעולם הזה הנה שפתותיו דובבות, הנה הגם שהגוף שוב אינו ראוי לדיבור בעצמותו הנה עושה מלאכתו על ידי דבר אחר היינו התלמידים האומרין שמועותיו והנה הוה כלומד תורה ממש בגוף המעשי וניתוסף לו שכר בכל פעם על עסק תורתו גם בקבר, ועל כן זה שביקש דוד, אגורה באהלך עולמים, שיאמרו שמועות מפיו בעולם הזה, ועל זה הקפיד ר' יוחנן שלא אמרו שמועה מפיו, וזה שהובטח הישוע בן יהוצקד ונתתי לך מהלכים (היינו התלמידים בעולם הזה שנקראים בכל פעם מהלכים, הנה נתתם לך גם כשתהיה כבר) בין העומדים היינו בעולם הבא, הנה תהיה גם אתה מהלך על ידי התלמידים שיאמרו שמועותך בכל פעם.

ועוד אקדים לך את אשר כבר כתבנו כמה פעמים אשר שורש תיבת זכרון בלשון הקודש הוא הנרצה המוליד בדומה, כעין זך המוליד בדומה, והוא מן המוח, כן הוא כח הזכרון כל מה שנתקק אצל האדם במוחו בראותו או בשמעו איזה דבר ואחר זמן כשיצטרך לזכור אותו דבר, הנה מוליד במוחו על ידי החקיקה וזכור אותו הדבר כמו בפעם הראשון שראה ושמע, הנה נקרא אותו הדבר זכרון כפעולת הזכר המוליד בדומה מן המוח, (ועיי' מה

מבני יששכר יודעי בינה וגו' לדעת מה יעשה ישראל (דברי הימים א-יב,ג)

מדור ההלכה מתוך ספרי רבינו זיע"א

בעריכת הרה"ג ר' אברהם צבי פגנהיים שליט"א

לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא.

איסור הזכרת שם שמים לבטלה הוא דוקא לבטלה לגמרי, אבל דרך תפלה ובקשה, גם בלומדו אם צריך להזכיר את השם מותר להזכיר, ונראה לי דוקא פסוק שלם.

וכן אם נזדמן לו בלא הודע לו הזכרת שם שמים אם הוא באפשרי לגמור

בזה איזה פסוק מה טוב. ותדע עוד דאמרו חז"ל כל מי שמזכיר שם שמים לבטלה או ברכה לבטלה בר נידוי הוא, על כן בהזדמן ח"ו הזכרת השם בלא הודע יחלוץ מנעליו ותיכף יתיר לעצמו, דקיימ"ל תלמיד חכם מפר לעצמו, ובענין כזה יכול כל אחד לעשות עצמו תלמיד חכם. (דרך פיקודיך מצות לא תעשה ל')

מהנעשה בחצרות קדשינו:

ההרשמה לר"ה בדינוב בעיצומה

עדיין נשארו חדרים בודדים לימי ר"ה המתאימים לזוגות, ועוד חדרים גדולים, וכל הקודם זוכה.

מוסדות בני יששכר מסבסדים את ההשות בדינוב בימי ראש השנה, ואלו החפצים להשות בדינוב מתבקשים לפנות אלינו בהקדם. בטל 050-4132188 גם לקבלת פרטים אודות אפשרויות הטיסה.

העולים לדינוב:

בשבת האחרונה פרשת דברים - חזון הגיעו לדינוב קבוצה ושהו במקום, כמו"כ הגיעו לדינוב ביום א' - צום תשעה באב קבוצה גדולה של בחורי ישיבה שעלו לקברי הצדיקים באיזור, לקראת סיום הצום והתפללו במקום מנחה וערבית, סימו את הצום בארוחה מיוחדת שהוכנה במיוחד עבורם ע"י המוסדות, ושאריו המלאכה הזאת, ולאחר תפילת שחרית עלו לציון רבינו והמשיכו ליעדם.

בשבת זו פרשת ואתחן - חנונו, ישהו בדינוב קבוצה של בחורי ישיבה היוצאים בראשות ראש הישיבה למסע לקברי צדיקים בפולין, ואליהם מצטרפים עוד מבקרים בודדים לפולין.

בשבת פרשת עקב - שבת מברכים אלול, ישוה בדינוב קבוצה של משפחות, ועדיין יש מקום לבודדים ולקבוצות, לפרטים בטלפון 050-4132188.

בשבת ר"ח אלול ישוה בדינוב כ"ק אדמו"ר

בית המדרש דינוב שעי" מוסדות בני יששכר
עיה"ק ירושלים - דינוב פולין
והריקותי לך ברכה
שלוחה בזה ברכת מול טוב לידידיו הדגול, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה אשר זיכהו הש"ת במצוות כתיבת ספר תורה לכבוד הצדיקים רבינו הק' בעל ה"בני יששכר זיע"א אשר ייבנס בעז"ה בשעט"ו מ' לבית מדרשו של רבינו הבני יששכר בדינוב בפניא דמעלי שבתא יום השישי פרשת ראה ער"ח אלול ברוב פאר והדר במלוכבשי שב"ק בראשות כ"ק אדמו"ר מוולוז'ה אהרן שליט"א
ה"ה הרה"ח ר' יקותיאל מאיר גרוס הי"ו
לרגל השמחה במענוע בחולדת בתו למז"ט
בזכות עשייתך למען רבותינו הק' צדיקי אמת, ותנה בעז"ה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח על דרך הטהורה הצרופה לנו מרבותינו הק' ללא שום פשרות, ותנה לרוב ברכה והצלחה וסיעתא דשמיא בכל מעשי דידן, אכ"ר.
המברכים בשם המתפללים והידידים
יהושע בלוי, אליעזר פאנופ, משה מרדכי גוטליב, פנחס בנימין פאנופ

מתולדות אהרן שליט"א, עם קבוצה מתלמידים ואוהדים הגרים בחו"ל, לימי חזיון והתאחדות לקראת הימים הנוראים בצילם של הצדיקים מייסדי החסידות, רבינו הנועם אלימלך וה'בני יששכר' זיעועכ"א ועוד.

אלו הגרים בחו"ל רוצים להשתתף בשבת זו מתבקשים ליצור קשר בטלפון 052-7171512 או באימייל pini3537@gmail.com, המקומות מוגבלים.

בכל ליל שישי בשעה 10.00 מתקיים שיעור בספר 'אגרא דכלה' בבית המדרש דינוב רחוב בלזר 17 שכונת בית ישראל.

מדי יום רביעי שיעור בספה"ק בני יששכר ע"י האדמו"ר מסאסוב שליטא בבית מדרשו רחוב רש"י 44 י-ם בשעה 8.15 זמן תפילת שחרית בשב"ק בשעה 10.30 - קידושא רבא במקום - בבית מדרשינו לא מדברים בשעת התפילה וקריאת התורה